

ปัญหาเกี่ยวกับโรงรับจำนำ¹

ประสงค์ พันธลิม²

การรับจำนำนั้นเชื่อว่ามีมาแต่สมัยโบราณ จะเริ่มมีขึ้นในสมัยไหนนั้นยากที่จะสืบค้นหรือระบุได้แน่ชัด แต่การรับจำนำมีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาแล้วอย่างแน่นอน ดังที่ ปรากฏการรับจำนำในสมัย พระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ ซึ่งพระองค์ทรงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชกำหนดขึ้น เมื่อ พ.ศ. 2284 ว่ามิให้จำนำสิ่งของในเวลากลางคืน ดังความว่า

“ถ้าผู้ใดต้องการเงิน จะเอาสิ่งรูปพรรณ ทอง นาก เงินและเครื่องทองเหลือง ทองขาว ดิบุก ผ้าแพรพรรณ นุ่งห่มและเครื่องศาสตราวุธ ช้าง ม้า ทั้งโคและกระบือมาขายและจำนำนั้น ให้เอาไปขายแลจำนำแก่กันในเวลากลางวัน ถ้าจะซื้อขายกันในเวลากลางคืนนั้น ก็ให้ซื้อกันแต่เครื่องกับข้าวของกิน และสิ่งของเอามาขายมาว่าทำเวลากลางวันนั้น ถ้าแลเป็นรูปพรรณเก่าใหม่ ผู้ซื้อผู้รับจำนำ เป็นคนรู้จักคุ้นเคยกันมาแต่ก่อน เห็นสมควรจะเป็นของผู้นั้น ๆ ก็ให้ซื้อให้จำนำกันเถิด”

สมัยรัชกาลที่ 5 ในราว พ.ศ. 2433 ปรากฏว่ามีโรงรับจำนำในกรุงเทพฯ กว่า 200 โรง รัชกาลที่ 5 ทรงเห็นว่ากิจการโรงรับจำนำมีทั้งคุณและโทษ ส่วนที่มีคุณ คือ ชาวบ้านที่ขาดเงินทุนที่จะนำมาหากินเลี้ยงชีพ ย่อมเอาทรัพย์สินไปจำนำเพื่อนำเงินไปทำทุนโดยง่าย แต่ส่วนที่มีโทษ คือ ชาวบ้านผู้มีสันทัดทจริตไม่ได้ทำมาหากินเลี้ยงชีพโดยชอบธรรม ทำการปล้นชิงวิ่งราวเอาทรัพย์สินผู้อื่นมาแล้วนำไปจำนำได้เงินมาโดยสะดวก จึงเป็นช่องทางให้โจรผู้ร้ายก่อการกำเริบ แต่จะเลิกหรือห้ามตั้งโรงรับจำนำนั้นก็จะเป็นการเดือดร้อนแก่ชาวบ้านที่หากินเลี้ยงชีพโดยสุจริต ด้วยเหตุนี้ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ ร.ศ. 114 ตรงกับ พ.ศ. 2438 พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ ร.ศ. 114 มีหลักสำคัญ คือ ให้ผู้จะดำเนินกิจการโรงรับจำนำ สิ่งของที่มีค่าน้ำเงินต่ำกว่า 400 บาทลงมา ต้องขอใบอนุญาต โดยเสียค่าใบอนุญาตเดือนละ 50 บาท และต้องชำระล่วงหน้า หากในเดือนต่อไปมิได้ชำระค่าธรรมเนียม ถือว่าใบอนุญาตนั้นขาดอายุ ผู้ใดฝ่าฝืนตั้งโรงรับจำนำโดยไม่ได้รับใบอนุญาต หรือใบอนุญาตขาดอายุ ถือว่ามีความผิด

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 จึงได้มีการปรับปรุงพระราชบัญญัติโรงรับจำนำเพื่อให้เหมาะสมแก่กาลสมัย โดยได้มีการตราพระราชบัญญัติโรงรับจำนำขึ้นใหม่เมื่อ พ.ศ. 2480 มีสาระสำคัญ คือ การ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับโรงรับจำนำ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. กลยา ตันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ประเสริฐ ตันศิริ และ รองศาสตราจารย์สุรินทร์ นวราช

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำจะต้องทำโดยการประมุข กำหนดระยะดำเนินงานคราวละ 5 ปี และกำหนดอัตราดอกเบี้ยเสียใหม่ ทางกราได้ยกเลิกพระราชบัญญัติ ร.ศ. 114 และตราพระราชบัญญัติใหม่ ให้บังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2481 เป็นต้นมา โดยพระราชบัญญัติใหม่นี้ มีหลักการสำคัญ คือ ใช้วิธีประมุขการตั้งโรงรับจำนำทุก ๆ ระยะ 5 ปี เพราะไม่ต้องการให้มีมากจนเกินไป ลดการแข่งขันกันเอง ต่อมาสภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของเราได้เปลี่ยนไปมาก รัฐบาลจึงได้ตราพระราชบัญญัติ โรงรับจำนำฉบับใหม่ในปีพ.ศ. 2505 เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจาก พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พุทธศักราช 2481 ได้ออกใช้เป็นเวลานานมาแล้ว การกำหนดจำนวนเงินกู้ อัตราดอกเบี้ย การอนุญาต คุณสมบัติของผู้รับอนุญาต และบทกำหนดโทษยังไม่เหมาะสมแก่กาลสมัยในขณะนี้ จึงสมควรปรับปรุงแก้ไข ให้เป็นการเหมาะสม

การรับจำนำในประเทศไทยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือทางการเงินกับประชาชนทั่วไป เป็นที่พึงในยามขาดแคลนเงินตรา โดยการนำสิ่งของมาจำนำไว้กับผู้รับจำนำ และรับเงินจากผู้รับจำนำเป็นการประกันการชำระหนี้ ซึ่งปัจจุบันกฎหมายที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงรับจำนำอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ซึ่งแม้จะมีการแก้ไขล่าสุดเมื่อ พ.ศ. 2534 แล้วก็ตาม แต่พระราชบัญญัตินี้ยังคงล้าหลังอยู่มาก และยังมีหลักเกณฑ์บางประการที่ไม่สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน จึงทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว โดยมีปัญหาข้อกฎหมายที่ควรศึกษาและแก้ไข ดังนี้

จากข้อเท็จจริงและสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่ได้บรรยายมาในข้างต้นนั้น ก่อให้เกิดประเด็นปัญหาการวิจัยที่มีคุณค่าเพียงพอที่จะนำมาศึกษาและวิเคราะห์อยู่หลายประการดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง ปัญหาของการอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำหรือคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ เนื่องจากขั้นตอนการพิจารณาอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำหรือขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 5 ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำคณะหนึ่ง โดยมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้อำนาจคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำและคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ และให้อำนาจในการพิจารณาเพิกถอนหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือมีคำสั่งให้ควบคุมโรงรับจำนำ ตามมาตรา 29 และมาตรา 37

ปัญหาที่สอง ปัญหาของการกำหนดจำนวนโรงรับจำนำและท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำที่จะใช้ดุลพินิจ ประกาศกำหนดจำนวนโรงรับจำนำและท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำ ตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ทำให้คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจกำหนดโรงรับจำนำและท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำได้อย่างไม่มีขอบเขต ซึ่งปัจจุบันได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ไว้เพียงเงื่อนไขเดียว คือ กรณีสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ ที่ขออนุญาต ต้องมีระยะทางเดินถึงกันที่ใกล้ที่สุด ห่างจากโรงรับจำนำที่ได้รับอนุญาตให้ตั้งอยู่ก่อน

แล้วไม่น้อยกว่า 500 เมตร ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2506) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 และที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 การกำหนดโรงรับจำนำในอดีต เนื่องจากการคมนาคม การสื่อสาร และการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ทั่วถึงจึงได้ให้มีดุลพินิจในการกำหนดจำนวนโรงรับจำนำ และท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำ ซึ่งปัจจุบันเศรษฐกิจและสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาระบบราชการ ในปัจจุบัน จึงสมควรปรับเปลี่ยนกฎหมายดังกล่าวให้สอดคล้องกับปัจจุบัน

ปัญหาที่สาม ปัญหาการกำหนดให้อายุใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำ มีอายุเพียงหนึ่งปี พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 11 ได้กำหนดอายุของใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำไว้ถึงวันที่ 31 ธันวาคมของปีที่ยื่นขอใบอนุญาต ซึ่งหมายความว่า อายุของใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำจะมีได้ไม่เกินหนึ่งปีเท่านั้น จึงเป็นปัญหากับ ผู้ประกอบกิจการโรงรับจำนำที่จะต้องยื่นคำขอต่อใบอนุญาตประกอบกิจการโรงรับจำนำทุกปี เนื่องจากกิจการโรงรับจำนำเป็นกิจการต่อเนื่อง การกำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุเพียงหนึ่งปี โดยต้องขออนุญาตใหม่ทุกปีนั้นจึงเป็นการไม่ชอบด้วยเหตุผล อีกทั้งยังเป็นการสร้างภาระให้แก่ผู้ประกอบกิจการโรงรับจำนำเกินสมควร ที่จะต้องมาติดต่อขออนุญาตประกอบกิจการโรงรับจำนำทุกปีและเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องปฏิบัติหน้าที่เพิ่มขึ้นเป็นการสิ้นเปลืองทรัพยากรบุคคล ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐควรจะได้ปฏิบัติหน้าที่ในการตรวจสอบโรงรับจำนำด้านอื่นให้เข้มงวดขึ้นมากกว่าที่จะต้องดำเนินการต่อใบอนุญาตประกอบกิจการโรงรับจำนำให้กับผู้ประกอบกิจการ โรงรับจำนำในทุก ๆ ปี จึงสมควรปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้ตอบสนองและเกิดผลสัมฤทธิ์ ต่อภารกิจของรัฐ

ปัญหาที่สี่ ปัญหาเรื่องการรายงานการทำธุรกรรมในสถานประกอบกิจการโรงรับจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 28 กำหนดให้เจ้าพนักงานตรวจโรงรับจำนำมีอำนาจเข้าไปในโรงรับจำนำเพื่อตรวจทรัพย์สินจำนำและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับจำนำได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาเนื่องจากโรงรับจำนำมีจำนวนมากทำให้เจ้าพนักงานตรวจโรงรับจำนำอาจจะไม่สามารถตรวจสอบโรงรับจำนำได้อย่างทั่วถึงเนื่องจากโรงรับจำนำเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญและจำเป็นต่อประชาชนผู้ได้รับความเดือดร้อนทางการเงินในกรณีฉุกเฉินเพราะเป็นผู้มีฐานะยากจน ซึ่งโรงรับจำนำอาจจะเป็นช่องทางในการจำหน่ายทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดทางอาญาหรือการกระทำผิดอื่น ๆ และโรงรับจำนำอาจฉวยโอกาสจากความเดือดร้อนทางการเงินของประชาชนในการค้ากำไรเกินควร โดยพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 19 ได้กำหนดให้กรณีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้จำนำนาสิ่งของผิดกฎหมายหรือเป็นสิ่งของที่ได้มาจากการกระทำความผิด ให้ผู้ประกอบกิจการโรงรับจำนำแจ้งต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจทันที ซึ่งกรณีดังกล่าวผู้ประกอบกิจการโรงรับจำนำอาจอ้างได้ว่าไม่ทราบมาก่อน ว่าเป็นสิ่งของผิดกฎหมายหรือเป็นสิ่งของที่

ได้มาจากการกระทำความผิดจึงไม่รายงานต่อเจ้าหน้าที่เพราะไม่ได้มีการบังคับไว้ในกฎหมาย และพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ยังไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการรายงานรายการสิ่งของที่รับจำนำ ผู้จำนำทรัพย์สินที่ได้จำนำ จำนวนวงเงิน ที่จำนำ และรายงานทางการเงินกับหน่วยงานที่กำกับดูแลการประกอบกิจการโรงรับจำนำ จึงสมควรศึกษาแนวทางเพื่อปรับปรุงกฎหมายให้การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตรวจ โรงรับจำนำมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปัญหาที่ห้า ปัญหาจำนวนเงินที่สามารถรับจำนำ เมื่อพิจารณาความหมายของโรงรับจำนำตามความหมายของคำว่า “โรงรับจำนำ” ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 หมายความว่า สถานที่รับจำนำ ซึ่งประกอบการรับจำนำสิ่งของเป็นประกันหนี้เงินกู้เป็นปกติธุระ แต่ละรายเป็นจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งแสนบาท และหมายความรวมถึงตลอดถึงการรับหรือซื้อสิ่งของโดยจ่ายเงินให้สำหรับสิ่งของนั้นเป็นปกติธุระ แต่ละรายมีจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งแสนบาท โดยมีข้อตกลงหรือเข้าใจกันโดยตรงหรือโดยปริยายว่าจะไถ่คืนในภายหลังด้วย จากความหมายของโรงรับจำนำดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าวงเงินในการรับจำนำสิ่งของแต่ละรายมีวงเงินจำกัดไม่เกินหนึ่งแสนบาทเท่านั้น (มีการปรับปรุงพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ครั้งสุดท้ายในปี พ.ศ. 2534 ซึ่งราคาทองคำในปี พ.ศ. 2534 บาทละ 4,400 บาท) โดยจำนวนเงินหนึ่งแสนบาทในสมัยนั้นมีมูลค่ามาก แต่เมื่อเปรียบเทียบกับปัจจุบัน พ.ศ. 2567 ราคาทองคำโดยประมาณบาทละ 43,000 บาท จึงทำให้ค่าของเงินในสมัยนั้นกับสมัยปัจจุบันมีความแตกต่างกันมาก ซึ่งอาจไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไป

จากการที่ได้ศึกษาวิเคราะห์และสรุปสภาพปัญหาทางกฎหมาย โดยศึกษาถึงความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโรงรับจำนำทั้งของประเทศไทย ประเทศ ศรีลังกาและประเทศสหรัฐอเมริกา มาวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาทางด้านกฎหมาย โดยมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ดังนี้

1. สมควรปรับปรุงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจของคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำที่มีตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ในการพิจารณาคำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ อำนาจในการเพิกถอนหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือคำสั่งควบคุม โรงรับจำนำ เพื่อให้สอดคล้องกับปัจจุบันที่โรงรับจำนำได้มีการขยายตัวออกไปสู่ภูมิภาค การบริหารแบบรวมศูนย์อำนาจไม่สามารถตอบสนองต่อภารกิจของรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักศึกษาจึงมีความเห็นให้ปรับปรุงและแก้ไขบทบัญญัติของพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ในส่วนที่เกี่ยวกับคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำ ที่ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมอัยการ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เป็นกรรมการ และหัวหน้ากองทะเบียนกรมตำรวจ เป็น

กรรมการและเลขานุการ แก้ไขเพื่อให้มีนายทะเบียนควบคุมโรงรับจำนำ ได้แก่ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และผู้ว่าราชการจังหวัด ในเขตพื้นที่จังหวัด

2. ให้ปรับปรุงและแก้ไขบทบัญญัติของพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 6, มาตรา 8 และกฎกระทรวง ฉบับที่ 1 ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 เพื่อยกเลิกการใช้ดุลพินิจกำหนดโรงรับจำนำและท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำได้อย่างไม่มีขอบเขตนั้นทำให้ไม่มีความชัดเจน

3. ปัญหาการกำหนดให้อายุใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำมีอายุเพียงหนึ่งปี โดยกำหนดอายุของใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำไว้ถึงวันที่ 31 ธันวาคมของปี ที่ออกใบอนุญาต ซึ่งหมายความว่าอายุของใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำจะมีได้ ไม่เกินหนึ่งปีเท่านั้น ทำให้เกิดภาระกับผู้ประกอบกิจการโรงรับจำนำเนื่องจากต้องยื่นเอกสาร ในการขอต่ออายุใบอนุญาตในทุก ๆ ปี อันเป็นภาระกับผู้ประกอบกิจการโรงรับจำนำเกินสมควร จึงมีความเห็นให้ปรับปรุง เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำจะต้องชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำเป็นรายปีตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการควบคุม การบังคับใช้ และหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับโรงรับจำนำตามที่กฎหมายกำหนด

4. พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ไม่มีบทบัญญัติในการรายงานการทำธุรกรรมจำนำแต่ละราย ซึ่งการรายงานการทำธุรกรรมทำให้การป้องกันการรับซื้อของโจรหรือการค้ากำไรเกินควรมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงมีความเห็นให้เพิ่มเติมบทบัญญัติของพระราชบัญญัติ โรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ดังนี้ ให้ผู้รับจำนำบันทึกการทำธุรกรรมแต่ละครั้งด้วยรูปแบบเอกสารหรืออิเล็กทรอนิกส์ ระบุวัน, ชื่อ, ที่อยู่ของผู้จำนำ, ประเภทและหมายเลขประจำตัวของผู้จำนำ, ลักษณะทางกายภาพ, และรายละเอียดของสิ่งของจำนำ ผู้รับจำนำจะต้องส่งสำเนานบันทึกการทำธุรกรรม ในรูปแบบเอกสารหรืออิเล็กทรอนิกส์ที่ได้จัดทำขึ้นส่งให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตและเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ที่สถานที่ตั้งโรงรับจำนำตั้งอยู่ภายใน 30 วัน หลังจากวันที่ทำธุรกรรม

5. ปัญหาจำนวนเงินที่สามารถรับจำนำ ซึ่งกำหนดไว้ว่า แต่ละรายมีจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งแสนบาท โดยมีการปรับปรุงพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ครั้งสุดท้าย ในปี พ.ศ. 2534 ซึ่งราคาทองคำในปี พ.ศ. 2534 บาทละ 4,400 บาท ซึ่งไม่เหมาะสมกับปัจจุบัน จึงควรแก้ไขเป็น สถานที่รับจำนำซึ่งประกอบการรับจำนำ สิ่งของเป็นประกันหนี้เงินกู้เป็นปกติธุระแต่ละรายมีจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งล้านบาท และหมายความรวมตลอดถึงการรับหรือซื้อสิ่งของโดยจ่ายเงินให้สำหรับสิ่งของนั้นเป็นปกติธุระ แต่ละรายต้องมีจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งล้านบาท โดยมีข้อตกลงหรือเข้าใจกันโดยตรงหรือโดยปริยายว่าจะได้ไถ่คืนในภายหลังด้วย

เอกสารอ้างอิง

กำพล เกียรติปฐมชัย, “หลักการบริการ” นิตยสารจามจุรี, 2543.

คาราพร ธีระวัฒน์, กฎหมายสัญญา : สถานะใหม่ของสัญญาปัจจุบันและปัญหาข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม, พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพมหานคร, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

เสถียร ลายลักษณ์และคณะ, “ประชุมกฎหมายประจำศก.”, เฉลิมเมลี, กรุงเทพฯ, 2522.